

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR : D. CHEBAPCI

APARE ODATĂ PE
SĂPTĂMÂNĂ

PROPRIETAR : I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an 30 Lei
Pe 6 luni 16 >
Pe 3 luni 8 >

Studentii plătesc pe jumătate

Pentru străinătate se adaugă portul

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REPRODUCȚIA INTERZISĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCURESCI

91.— Oheul Dâmboviței —91.

Vis-à-vis de Palatul Justiției

Un număr vechi 2 Lei

Cine primește două numere consecutive din acest ziar se consideră ca abonat.

SUMAR

Jurisprudența Română :

Curtea de apel din București, secția III : I. Niculescu, Covaci Imbre și alții.

Trib. Ilfov, secția de Notariat : Baron M. de Waldberg cu A. Thenen și alții.

Trib. jud. Covurlui, secția I : Firma D. Climis fils cu D-na Laly M. Vacas.

Trib. jud. Fălciu : Nicolae Praun, dat judecății pentru violarea secretului unei telegrame.

Cheltuelile de judecată de I. B. C.

Cronica judecătorească.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

CURTEA DE APEL DIN BUCURESCI, SECȚIUNEA III

Audiența de la 14 Mai 1897

Președenția D-lui G. N. BAGDAT, Președinte

Tutelă. — Apel. — Încheerile tribunalelor în materie de tutelă. — Susceptibile de apel.

Tutelă. — Străini. — Competință. — Cui aparține a organiza și supraveghea tutela minorilor supușilor străini morți în România. — Convenție consulară. — Dacă convenția consulară încheiată între două țări se poate estinde și la supușii altor țări. — Convenția consulară cu Italia. — Dacă se poate aplica și supușilor austro-ungari.

1) Încheerile tribunalului în materie de tutelă sunt susceptibile de apel.

2) Minorul născut pe teritoriul unei țări, fie el străin sau național, are de la natură dreptul de a fi apărat și protejat, și organizarea și supraveghearea acestei protecțiuni fiind un act de jurisdicțiune, și ca atare un atribut al suveranității naționale, nu poate aparține de cât instanțelor judecătorești ale țerei pe pământul căreia se află minorul cui se datorește acea protecțiune, afară numai când se stabilește alt-fel prin convențiuni încheiate între diferite țări, însă în acest cas o asemenea convențiune trebuie să existe de fapt, și un asemenea aranjament diplomatic în scris, legalmente făcut cu vre una din națiunile străine, nu se poate estinde la toți străinii,

Ast-fel, convențiunea consulară dintre Italia și România, neesistând și între România și Austro-Ungaria, numai tribunalele române sunt în drept a organiza și supraveghea tutela minorilor unui supus austro-ungar mort în țară.

Curtea deliberând,

Având în vedere apelul făcut de d-l I. Nicolescu, Covaci Imbre, Ignat Band, Kis Ferentz, Andrei Korod și Andrei Santha, contra jurnalului cu No. 390 din 1897 al trib. Ilfov s. II ;

Având în vedere actele și lucrările aflate în dosarul afacerii, susținerile orale și concludsiunile scrise ale apelanților ;

Ascultând concludsiunile d-lui procuror ;

Având în vedere că din dosarul cauzei rezultă, că în anul 1890, s'a cerut a se înființa tutela minorilor fice ale decedaților Iulia și P. Neftzer, supus austro-ungar, și trib. Ilfov, secția II, constituind un consiliu de familie, acesta a ales un tutor minorilor, că de la Octombrie 1890 până la Octombrie 1896 tutorul ales de consiliul de familie a administrat, sub controlul tribunalului Ilfov s. II, averea minorilor fără nici o opunere din partea cui-va ; că la 22 Octombrie 1896, Ministrul justiției comunică tribunalului Ilfov s. II, adresa prin care d. Ministru de externe îi face cunoscut, că legațiunea austro-ungară îi anunță cum că un oare-care François Neftzer ar fi fost numit și el tutor al minorilor Neftzer de către consulatul austro-ungar ; că acest Neftzer ar fi denunțat Legațiunei austro-ungare că tutorul ales de consiliul de familie ar voi să vândă averea imobiliară a minorilor, mai mult în profitul său și cere ca tribunalul să verifice pe de o parte această denunțare ; iar pe de alta se recunoască ca validă numirea d-lui Fr. Neftzer ca tutor de către consulatul austro-ungar ; că în urmă, la 3 Ianuarie 1897, Ministerul justiției comunică tribunalului copie după adresa No. 22160/96 ce a primit de la Ministerul de externe și prin care se cere din nou ca tribunalul Ilfov să recunoască numirea lui Fr. Neftzer ca tutor al minorilor Neftzer, numire făcută de consulatul general austro-ungar din București în baza art. 22 al. 7 din convenția consu-

lară cu Italia, că în fine, în urma acestei adrese, tribunalul Ilfov secția II, prin jurnalul cu No. 390 din 15 Ianuarie 1897, se desisează de a mai regula de aci înainte tutela minorelor Amalia și Adela Neftzer, ficele supusului austro-ungar T. Neftzer, jurnal care este azi apelat de către tutorul și membrii consiliului de familie recunoscuți de tribunalul Ilfov secția II;

Considerând că în principiu apelul este admisibil, de oare ce în specie e vorba de o încheiere a tribunalului în materie de tutelă, încheiere, care, conform legii, art. 642 pr. civ., este susceptibilă de apel;

Că nici vorba poate fi de veri o regulare de competență, când nu există două hotărâri a două instanțe judecătorești legalmente recunoscute;

Considerând în fond că tutela este de drept natural în acest sens că minorul născut pe teritoriul unei țări fie el străin sau național, are de la natură dreptul de a fi apărat și protejat;

Că organizarea și supravegherea acestei protecțiuni ce se datorește minorului, fiind un act de jurisdicțiune și ca atare un atribut al Suveranității naționale, nu poate aparține de cât instanțelor judecătorești ale țerei pe pământul căreia se află minorul cui se datorește aceea protecțiune;

Că, dacă prin convențiuni se poate deroga la acest drept care e și obligațiune, este cert însă că o asemenea convențiune trebuie să existe de fapt, și că fără cel puțin un aranjament diplomatic în scris, legalmente făcut, nu se poate estinde la toți străinii, juridic vorbind, convențiunea ce ar fi existând numai cu una din națiunile străine;

Că prin urmare întru cât minorele Neftzer sunt născute și se află pe teritoriul României, și întru cât convențiune consulară între regatul României și Imperiul austro-ungar, nu există, numai tribunalele române sunt în drept d'a organiza și supraveghea tutela acestor minore:

Pentru aceste motive,

Admite apelul făcut de I. Nicolescu, Covaci Imbre, Ignat Bande, Kis Ferentz, Andrei Corade și Andrei Santha, în calitate de membri în consiliul de familie al minorelor Amalia și Adela Neftzer în contra încheierei cu No. 390/97 a trib. Ilfov, secția II civilă corecțională.

Reformează această încheiere.

Ordonă ca tutela minorelor Amalia și Adela Neftzer să rămână sub controlul trib. Ilfov, secția II civilă corecțională.

(ss) G. N. Bagdat, M. Paleologu, D. Giuvaru, C. G. Dâmbovicianu.

Grefier, Carabela.

Cestiunea aceasta, a tutelei copiilor minori rămași pe urma supușilor străini decedați pe teritoriul român, este una din cele mai delicate și spinoase cestiuni întru cât adesea poate da loc la conflicte între autoritățile judecătorești din țară și între autoritățile consulare străine. Noi credem însă că Curtea de apel a dat, în speță, o soluțiune foarte juridică cestiunei. Convențiunile consulare încheiate între regatul român cu diferite

alte state, sunt acte diplomatice ce nu se pot încheia fără aprobarea corpurilor legiuitoare, prin urmare o asemenea convențiune nu poate avea putere de lege dacă nu este aprobată de cameră și senat, și o dată aprobată pentru un stat, nu poate fi aplicată prin analogie și supușilor altor state.

Așa, în cazul de față, neexistând o convențiune consulară între statul român și între imperiul austro-ungar, cu drept cuvânt, credem, Curtea de apel, a decis că tutela minorilor rămași pe urma supușilor austro-ungari decedați pe teritoriul român trebuie organizată și supravegheată de autoritățile judecătorești române.

Am dori ca cestiunea aceasta să fie dusă cu recurs în casațiune, pentru că, suprema noastră instanță judecătorească să-și dea autoritarul său cuvânt în această delicată cestiune.

TRIBUNALUL ILFOV, SECȚIA DE NOTARIAT

Audiența de la 9 Maii 1897

Președenția D-lui C. PARASKIVESCU, Președinte

Sentința civilă No. 139

Baron M de Walberg cu A. Thenen, Marcus I. Hornstein, Esra Penhas și Mauriciu Blank.

Urmărire imobiliară.—Arendarea imobului urmărit.—Contestațiune.—Dacă pe cale de contestațiune se poate cere desființarea contractului de arendare al imobilului urmărit.—Pe ce cale se poate cere o asemenea desființare.—Acțiune principală.

Nu se poate cere, pe cale de contestațiune la urmărire silită, desființarea unui contract de arendare, prin care debitorul urmărit ar fi arendat unei terți persoane imobilul ce se urmărește, această desființare putându-se cere numai printr'o acțiune principală.

S'au ascultat: d-nii avocați M. Simpson și C. Ghiță Ioan, din partea lui Walberg, d-l avocat B. Missir din partea lui A. Thenen, d-l avocat I. Rădoiu din partea lui Penhas, și d-l avocat I. I. Boambă, din partea d-lui Blank.

Tribunalul în majoritate,

Având în vedere cererea făcută de Baron M. de Walberg prin petițiunea înregistrată la No. 4797/97;

Având în vedere că atât din desbaterile urmate, cât și din lucrările aflate la dosar se constată cum că Baron M. de Walberg, în basa actului de ipotecă autentificat de acest tribunal la No. 1372/92 și înscris de tribunalul județului Prahova, secția I, la No. 30/92, a scos în vânzare cu licitație publică, fabrica de hârtie cu locul ei din comuna Scăeni, plasa Cricov-Podgoria, jud. Prahova, averea lui Esra Penhas, și care vânzare a fost fixată pentru ziua de 28 Octombrie 1896, când prin sentința acestui tribunal s'a anulat actele de urmărire făcute cu ocaziunea vânzării zisului imobil;

Având în vedere că în urma acestora, Baron M. de Walberg, a scos din nou în vânzare acest imobil, fixând ziua de 3 Iunie a. c. pentru vânzare;

Că în cursul acestei noi urmăririi, debitorile Esra

Penhas prin contractul transcris de tribunalul Prahova la No. 3297/97 a închiriat d-lui A. Thenen sus-zisa fabrică de hârtie cu dependențele și terenul ei pe termen de trei ani și jumătate și cu lei 12000 anual;

Având în vedere că cu ocaziunea scoaterii din nou în vânzare a acestui imobil, în afișele și publicațiunile vânzării, pe lângă celelalte sarcini cunoscute asupra imobilului scos în vânzare, se vede figurând și sus-zisa închiriere;

Având în vedere că creditorul Baron M. de Walberg pe cale de contestațiune înaintea acestui tribunal, prin care se face urmărirea imobilului vorbit mai sus, cere ca vânzarea acestui imobil, să se facă fără sarcina închirierii consimțită de debitorul urmărit Esra Penhas, pentru că această închiriere este făcută la un moment când deja imobilul fusese scos în vânzare și publicațiunile efectuate și că este făcută în fraudă creditorilor;

Având în vedere incidentul de necompetință ridicat asupra acestei cereri de A. Thenen, prin reprezentantul său;

Având în vedere că de și reclamantul Baron M. de Walberg în cererea scrisă conchide numai a se face vânzarea fără sarcina închirierii consimțită de debitorul urmărit Esra Penhas, totuși din desbaterile urmate până acum rezultă învederat că obiectul adevărat al acestei cereri este a se declara nul contractul de închiriere transcris de tribunalul Prahova la No. 3297/96, ca fiind făcut după prima publicație și în fraudă creditorilor, fără care de alt-minteri, nici s'ar putea admite cererea așa cum este formulată, întru cât arendările consimțite de debitorul urmărit după prima publicație și în mod fraudulos, nu sunt nule de drept după art. 516 pr. civ., ci trebuiesc cerute și anulate printr'o sentință judecătorească;

Că instanța sesisată de o cerere oare-care este în drept să constate și să decidă singura care este adevăratul obiect al cererii atunci când el nu reese lămurit din cererea scrisă și părțile desbat asupra acestui punct;

Că așa fiind, o dată stabilit în speță obiectul cererii, rămâne a se vedea dacă această cerere constituie un incident de urmărire și poate fi cercetată sau nu pe calea somară a unei contestațiuni la executare;

Având în vedere atât din economia legii de procedură civilă relativ la vânzarea silită, cât și din întreaga jurisprudență stabilită rezultă că ori-ce cerere incidentă ivită în cursul unei urmăriri trebuie adresată la tribunalul prin care se face vânzarea și cercetată cu regulile de procedură somară prescrise anume de lege pentru judecata contestațiunilor în executare (art. 525 și urm. combinat cu art. 400 c. pr. civ. (sent. Curții de casație 21 Ian. 76 etc. etc));

Considerând însă că prin incidente de urmărire se înțeleg numai contestațiunile sau cererile care au de scop a împedica sau suspenda cursul urmăririi;

Că dacă în afară de incidentele prevăzute de art. 525 c. pr. civ. mai sunt și alte cereri ce pot să influențeze asupra mersului urmăririi (art. 528 c. pr. civ.) și prin aceasta constituiesc incidente de urmărire, totuși se pot ivi cu ocazia unei urmăriri silită, contestațiuni

sau cereri care n'au caracterul unor incidente și trebuiesc cercetate după regulile ordinare, ale procedurii așa sunt de exemplu:

1) Cererile anterioare urmăririi (cum ar fi cererea ce s'ar face după comandament și înainte de punerea în vânzare și afișare pentru anularea unei inscripțiuni ipotecare, și chiar anularea comandamentului);

2) Cererile îndreptate în contra celor de al treilea, cum și toate cererile cari nu influențează direct asupra urmăririi (vezi Garsonnet p. c. tom. IV, § 730);

Considerând pe de o parte că cererea ce tinde la anularea unei închirieri consimțită asupra imobilului urmărit, nefiind de natură a influența direct asupra urmăririi, nu constituie din această cauză un incident de urmărire propriu zis, și nu poate fi cercetată ca o contestație la executare (vezi sent. Curții de cas., civile din Franța din 13 Februarie 1889);

Considerând pe de altă parte că o asemenea cerere, cu toate cererile îndreptate în contra unui al treilea, nu poate fi cercetată ca un incident de urmărire, fiind-că ast-fel s'ar retrage pe nedrept terței persoanei beneficiul dreptului comun;

Că dacă cel d'al treilea este primit să ceară pe cale de contestație scoaterea unui imobil de sub urmărire, sau conservarea unui drept real asupra imobilului urmărit, nu tot așa și cererile îndreptate în contra sa pentru anularea unui titlu sau desființarea unui drept, pot fi judecate ca contestații la executare, întâi pentru că cererea de distrațiune este singura excepțiune ce legiuitorul a admis prin art. 525 pr. civ. ca fiind adesea rezultatul convenției frauduloase dintre urmărit și cel d'al treilea; și al doilea pentru că terțiul poate de bună voie să intervină și să stea într'o instanță excepțională, renunțând ast-fel la beneficiul dreptului comun, nu poate însă fi forțat să renunțe la acest beneficiu (vezi Garsonnet loc. cit; Carre et Chauveau pr. civ., tom V., an 2412);

Considerând că, pentru aceleași considerațiuni de principiu, nu se poate susține că instanța de urmărire este în drept a cerceta pe calea contestației la executare validitatea unui titlu, de cât tot în ipotesa când un terțiu interesat s'ar opune la o urmărire silită, în baza art. 525, pr. civ. și s'ar pretinde că actul prezentat de terțiu în susținerea cererii sale este simulat sau fraudulos, nu de sigur și în cas contrariu, când creditorul urmărit sau debitorul urmărit ar cere pe aceiași cale în contra unui al treilea anularea unui titlu, sau desființarea unui drept;

Considerând în fine că cererea ce are de scop desființarea unui contract de arendare, fără a tinde în același timp la anularea vre-unui act de urmărire ori de procedură, nu poate avea alt rezultat, ca toate cererile de anularea unui titlu și cererile de revendicare, de cât să amâne judecarea până când se va da pe cale principală, o hotărîre definitivă asupra cererii ce s'ar face, și aceasta rezultă neîndoios din combinațiunea art. 530 și 532 pr. civ. (vezi Bellot pr. civ. fr., titlu XXIV, secția IX);

Considerând dar că întru cât în speță nu se cere anularea vre-unui act de urmărire, ci se tinde în rea-

litate numai la desființarea contractului de arendare intervenit între Esra Penhas și A. Thenen c'a făcut în fraudă creditorilor lui Penhas, această cerere nu poate fi primită ca o contestație la executare și cercetată ca atare.

Pentru aceste motive redactate de d-l președinte Paraskivescu.

Admite incidentul ridicat de A. Thenen și prin consecință declină competența de a judeca cererea făcută de d-l Baron M. de Walberg prin petițiunea înregistrată la No. 4997/97.

(ss) C. Paraskivescu, Ar. Alexandrescu.

O p i n i u n e

Având în vedere cererea făcută de Baron M. de Walberg prin petițiunea înregistrată la No. 4797/97, prin care tinde la anularea contractului de închiriere intervenit între debitorul său urmărit Esra Penhas și A. Thenen, contract transcris de trib. Prahova la No. 3297/96, c'a făcut după prima publicațiune de vnzare și în fraudă creditorilor;

Având în vedere incidentul de necompetință ridicat de d-l avocat Missir din partea intimatului A. Thenen;

Considerând că după art. 525 c. pr. civ. Tribunalul de urmărire este competente să judece ori-ce contestațiunii sau cerereri ivite în timpul unei urmăriri silită, relativ la forma său fondul însuși al urmăririi și valoarei imobilului urmărit;

Considerând că cererea d-lui Baron M. de Walberg fiind de natură a influența asupra urmăririi este prin aceasta un incident de urmărire și trebuie dară cercetată pe cale somară a contestațiunii.

Pentru aceste motive.

Suntem de părere a respinge ca nefondat incidentul de necompetință și a se cerceta cererea în fond.

Membru supleant (ss) N. C. Schina.

Această hotărîre a fost atacată cu apel, și secțiunea a III-a, a Curței de apel din București, compusă din d-l G. Bagdat, președinte, M. Paleologu și C. G. Dâmboviceanu, consilier, a respins apelul prin decisiunea No. 144 din 31 Maiu 1897, adoptând în totul faptele și motivele din sentința tribunalului.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI COVURLUI, SECȚIUNEA I

Audiența de la 25 Februarie 1897

Președinția D-lui G. D. TĂZLĂUANU, Prim-Președinte

Firma D. Climis cu D-na Laly M. Vacas

Obligațiune. — Femeie măritată. — Autorisațiunea soțului. — Dacă poate fi tacită. — Art. 199 codul civil.

Cambie. — Lipsa cuvintelor «Bun și aprobat». — Debitor necomerciant. — Obligațiune necompletă. — Complectarea ei cu martori și presupțiuni. — Art. 1197 codul civil. — Art. 275 codul comercial.

1) *Autorisațiunea soțului, necesară femeii în timpul căsătoriei, pentru a se obliga, poate fi și tacită, rezultând din cunoștința ce avea soțul despre obligațiunea contractată de femeie și din concursul său la confecționarea unei cambii în care au scris împreună.*

2) *Lipsa cuvintelor, «bun și aprobat» dintr'o cambie,*

cu arătarea sumei pentru care se obligă, când debitorul este necomerciant și cambia a fost scrisă de un altul, nu atrage nulitatea obligațiunii; ea are forța unui început de dovadă scrisă, care se poate complecta cu martori și presupțiuni.

Tribunalul deliberând,

Având în vedere acțiunea comercială a firmei D. Climis fils, care are de obiect obligarea d-nei Laly M. Vacas la plata sumei de 40.000 lei, cu procente legale, în baza a două cambii, semnate de către pârâta și soțul său ca debitor principal, și de către firma reclamantă, ca garanți în ordinul d-lui S. C. Caravia, cambii cari s'au achitat de firma Climis fils în mâinele d-lui Jacques Rubinstein, căruia le girase d. Caravia;

Având în vedere că pârâta se opune la plata acestor cambii pe următoarele două mijloace de apărare:

1) N'a avut autorisațiunea soțului său a semna aceste cambii, de oare-ce semnătura sa este pusă în josul acelei a lui Marcu Vacas, și deci obligațiunea sa nu e valabilă;

2) Cambiile prezentate nefiind scrise de către pârâta și neconținând cuvintele «bun și aprobat», nu poate avea efectul cambiilor, ci numai al unui început de probă scrisă care s'ar putea complecta cu proba testimonială; că de și martorul Apostolide, invocat de firma reclamantă, arată că înainte de a fi sub-scrise de d-na Vacas, aceste cambii purtau pe ele sumele: una de 30.000 lei și alta 10.000 lei, totuși, această depunere neputând avea credință, căci martorul a fost și este chiar acum în serviciul firmei reclamante, urmează că reclamațiunea nu e probată.

Intru cât privește primul mijloc de apărare:

Având în vedere că de și este constant în drept că o femeie măritată nu poate să se oblige fără autorisațiunea soțului său, însă tot așa de constant este că autorisațiunea poate fi și tacită, și aceasta reese până la evidența din art. 199 codul civil, care spune că autorisațiunea bărbatului rezultă din concursul său la facerea actului, concurs care poate fi dat sau nu prin figurarea sa ca autorisând pe soție, în care cas autorisațiunea e expresă, sau prin faptul luării unei părți active la act, fie ca creditor, fie ca debitor, cu știință că se obligă sau stipulează alături cu soția sa, în care cas autorisațiunea e tacită;

Considerând că în speță de și semnătura d-nei Vacas e în josul aceleia a soțului său, însă fiind netăgăduit că M. Vacas a scris conținutul ambelor cambii, în care se găsește și cuvintele «una singură a noastră poliță», pusă pe ambele cambii, rezultă că a avut știință că și soția sa se obligă alături de el, ast-fel nu ar fi avut nevoie să întrebuinteze pluralul; că afară de aceasta, din singurul fapt al prezentării cambiilor sub scrise de soția sa d-lui Caravias, de la care a luat banii, rezultă, fără nici o îndoială, că în mod tacit a autorisat pe soția sa; că așa fiind, acest mijloc de apărare e nefondat.

Intru cât privește cel d'al doilea mijloc de apărare:

Considerând că o cambie scrisă de altă mână și sub scrisă de un necomerciant care nu este industriaș, plugar, vier, slugă sau lucrător cu mâna, conform art. 275 codul comercial, trebuie să conțină, pe lângă celelalte forme, și cuvintele «bun și aprobat pentru suma de . . .» (în litere), cuvinte scrise de însuși mâna sub scriitorului;

Considerând că de și cambiile în baza cărora se reclamă, nu întrunesc și această formalitate, deci nu pot servi ca o probă complectă a obligațiunii pârâtei, totuși, fiind semnate de ea, pot forma un început de dovadă scrisă, care se poate complecta cu martori sau presupțiuni, conform art. 1197 codul civil; aste adevărat că din forma imperativă a art. 275 codul comercial, s'ar părea că rezultă o nulitate virtuală a cambiilor lipsite de formalitatea bunului și aprobat, însă atât doctrina (afară de Delvincourt cât și jurispru-

dența (afară de Curtea din Paris), prin o decisiune din 1816 asupra căreia a revenit în 1871, sunt de acord a da acestor fapte forța unui început de dovadă scrisă, căci pretențiunea reclamantului este verosimilă fiind-că actul emană de la partea adversă, este semnat de ea, și îndoiială există numai asupra quantumului obligațiunei; cu alte cuvinte e cert că sa obligat, nu se știe însă sigur pentru cât anume; în cazul cel mai rău s'ar putea zice, că din lipsa acestor formalități ar rezulta o presumpțiune simplă de surprisă, că, adică, partea care se obligă ar fi sub scris în alb fără să știe suma pentru care se obligă și că reclamantul ar fi comis un abuz de *blanc-seing*, presumpțiune care însă s'ar putea combate cu proba contrarie de către reclamant; dar nici această presumpțiune nu se poate admite de oare-ce nu rezultă de nică-eri; dacă se impune reclamantului să completeze începutul de probă scrisă, aceasta se face numai din cauză că debitorul opune că nu a cunoscut pentru ce s'a obligat când a subscris, iar nici de cum că ar exista o presumpțiune de fraudă pe care s'o combată;

Considerând că din depunerile martorului Apostolide care arată că ambele cambii, aveau scrise pe ele sumele: una de 30.000 lei și alta de 10 000 lei când au fost duse de Marcu Vacas în odaia soției sale spre a le semna, și că Vacas îndată s'a reîntors cu ele semnate, rezultă că pârâta a subscris cambiile în cunoștință de cauză, adică știa că se obligă împreună cu soțul său pentru suma de lei 40.000, că deși această depunere se combate astă-zî pe motiv că martorul fiind în serviciul firmei reclamante ar fi putut fi influențat, totuși, de oare-ce nici alte presumpțiuni grave, precise și concordante nu se aduc spre a dărâma zisa depunere. Tribunalul și-a putut face din ea convingerea că pârâta s'a obligat a plăti suma de 40.000 lei, prevăzută în cambiile cu care se reclamă și al cărui conținut îl cunoște perfect când le-a semnat; afară de aceasta, un alt martor Vlasopulo arată că pârâta și-a scris, ca să intervină pe lângă frații Climis ca să se împace pentru toate daraverile cu suma de 30 000 lei, deci și de aci rezultă că pârâta era în cunoștință de daraverile soțului său cu firma Climis și știa bine ce sume datorește acestei firme și se teme să nu fie urmărită personal, căci soțul său era deja căzut în stare de faliment și dispărut; dacă în adevăr ea nu ar fi avut cunoștință de cuantumul sumei ce datora firmei Climis, n'ar fi fost în măsură să aprecieze câtă sumă să propună spre a stinge toate daraverile cu zisa firmă.

Pentru aceste motive, admite acțiunea, etc.

(ss) D. G. Tazlauanu, G. V. Buzdugan, M. A. Balș.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI FALCIU

Audiența de la 16 Iunie 1897

Președinția D-lui EM. CERNĂTESCU, Președinte

Secretul scrisorilor și al telegramelor. — Dacă este garantat de constituțiune.

Violarea secretului corespondențelor. — Legea specială telegrafo-poștală. — Pe cine pedepsește pentru această violare. — Pe ce fel de funcționari.

Violarea secretului corespondențelor. — Corespondență particulară. — Corespondență oficială. — Funcționar. — Ce violare se pedepsește de codul penal prin art. 156.

1) Constituțiunea garantează secretul scrisorilor și al depeșilor telegrafice.

2) Legea specială telegrafo-poștală care pedepsește pe funcționarul care violează secretul scrisorilor sau al depeșilor, se aplică numai funcționarilor telegrafo-poștali, nu și celor-l'alți funcționari ai statului.

3) Articolul 156 din codul penal, care pedepsește pe funcționarii ce violează secretul corespondențelor poștale

sau telegrafice, se aplică numai pentru violarea secretului corespondențelor particulare, nu și pentru violarea secretului corespondenței oficiale, destinată a fi publică. — Ast-fel scrisorile și telegramele adresate persoanelor oficiale sunt puse sub protecțiunea sus citatului articol numai când nu sunt îmbrăcate cu caracterul oficialității, când sunt adresate funcționarului său cel mult când poartă mențiunea «personal, confidențial», pentru că numai în asemenea caz conținutul corespondenței este menit a fi știut numai de persoana oficială căreia se adresează.

Tribunalul deliberând,

Vedând acțiunea publică deschisă contra lui Nicolai Praun din Huși pentru că în calitate de agent al guvernului a violat secretul unei telegrame ce era adresată prefectului județului V. Caligari;

Vedând ordonanța definitivă și celelalte acte din dosarul cauzei cum și instrucțiunea orală din care se vede că în dimineața zilei de 14 Maiu a. c., pe la ora 5, inculpatul N. Praun, în calitate de șef al sergenților de oraș, trece însoțit de subalteranii săi, G. Axinte, ajutorul său, și Sava Ilescu, oficer de sergenți, pe la poarta casei prefectului și primesc de la sergentul de post, conform obiceiului stabilit de polițaiu, raportul asupra persoanelor care fuseseră la prefect în seara trecută și spunându-i-se că este și o telegramă adresată prefectului o ia se uită în zare, vede că e un buletin asupra boalei A. S. R. Principele moștenitor, trage partea de jos a telegramei spre a putea citi și când dă hârtia la loc vede că s'au boțit așa că e nevoit să se ducă la poștă și să roage pe telegrafistul Gh. Cotae să-i dea altă copie în locul acelei boțite când și semnează recipisa de predare, telegrama o duce la destinație și în urmă descoperindu-se această substituție inculpatul este îndepărtat din slujbă și e dat în judecată pentru violare a secretului acelei telegrame;

Vedând în drept că secretul scrisorilor și depeșilor telegrafice e garantat prin constituțiune, care dispune în art. 25 că o lege specială va determina responsabilitatea agenților guvernului pentru violarea acestui secret; Că prin legea din 27 Iulie 1871 modificată prin cea acum în vigoare din 22 Martie 1880 legiuitorul rezervând statului monopolul telegrafo-poștal, pune în datorie personalului telegrafo-poștal de ori-ce grad, a păstra secretul telegramelor și corespondenței poștale sub penalitatea prescrisă de art. 81 și 82 din această lege și a art. 156 cod. penal; Că prin această lege specială declarându-se respunzătorii de violare a secretului corespondențelor numai funcționarii telegrafo-poștali prin aceasta se esclude ideia unei atare responsabilități din partea tuturor celor-l'alți funcționari din ori-ce alt serviciu public și care nu pot fi priviți de cât ca niște simpli particulari față cu administrațiunea telegrafo-poștală și cu funcționarii și agenții săi, singurii care jură «că nu vor împărtăși nimănu cuprinderea corespondențelor» (art. 2^a a legii pentru organizarea corpului telegrafo-poștal din 17 Aprilie 1880); Că cei-l'alți particulari pentru că legea telegrafo-poștală enumeră în art. 83—89 contravențiunile săvârșite de particulari și pedepsite ca atare, și prin interpretare nu se poate crea penalități; — că dacă în art. 156 c.

p. se vorbește de funcționarii său agenții guvernului în concurență cu funcționarii său agenții administrației poștelor, aceasta vine de acolo că statul pe lângă serviciile ce le face prin funcționarii săi, este nevoit a concede dreptul său de monopol diferitelor societăți de transport pe uscat și pe apă (de ex. Companiile drumurilor de fer, Companiile de navigațiune fluvială sau maritimă, drumurile de fer particulare, etc.) așa că legiuitorul trebuia să garanteze pe de o parte serviciul regulat, iar pe de altă parte să garanteze inviolabilitatea secretului corespondențelor și din partea funcționarilor și agenților acestor administrațiuni particulare; Că tocmai faptul că în codicele penal german și în cel italian s'a'u prevădut anume pedepse pentru particularii care comit indiscrețiunii, este o dovadă că după legea franceză și prin urmare și după codicele penal român nu se pedepsește; Că chiar art. 54 din codicele imperiului german din 1872 pedepsește orî-ce impiegat poștal care deschide corespondențele său ajută pe alt cine-va a comite asemenea fapt, nu însă pe orî-ce funcționar; Că de aci se vede eroarea lui Garraud când sustine că orî-ce funcționar de orî-ce categorie și de orî-ce treaptă poate cădea sub prevederile art. 156 c. p.; Că aceasta nu poate avea loc de cât dacă se dovedește culpabilitatea de complice a funcționarului său simplului particular cu un funcționar său impiegat al poștei; Că în cazul de față chiar dacă inculpatul Praun ar fi violat secretul telegramei adresată prefectului de și nu se poate zice că a fost corect, întru cât nu a făcut aceasta în calitate de funcționar telegrafo-poștal nici a fost întovărășit la aceasta de un funcționar telegrafo-poștal întru atîta fapta sa nu cade sub prevederile codului penal și ar urma să fie absolvit;

Vedînd în al doilea loc că art. 156 c. p. este pus sub rubrica «abus de putere contra particularilor», de unde se deduce că numai violarea secretului corespondențelor particulare se pedepsește nu și cea a corespondenței oficiale destinate a fi publică, că scrisorile și telegramele adresate persoanelor oficiale sunt proteguile de art. 156 c. p. numai când nu sunt îmbrăcate cu caracterul oficialității, când sunt adresate pe numele funcționarului său cel mult când poartă mențiunea «personal, confidențial» pentru că numai în asemenea caz conținutul corespondenței este menit a fi știut numai de persoana oficială căreia se adresează;

Că, în specie, telegrama care pretinde că s'a'u deschis de inculpat nu numai că nu conținea ceva ce numai prefectul trebuia să știe, dar era destinată să se copieze în mai multe exemplare și să se afigă la cafenele și magazinele unde obișnuit se adună multă lume; Că, ast-fel fiind fapta lui Praun nu intrunește nici acest element al art. 156 c. p;

Vedînd de asemeni că în orî-ce delict se caută intențiunea culpabilă de o parte, iar de altă parte prejudiciul; că nici unul, nici cel-l'alt element nu reese de nicăiri în cazul de față de oare-ce se stabilește că inculpatul uitîndu-se în zăre a vădut că telegrama conținea un buletin despre mersul boalei A. S. R. Principele Ferdinand, și nu se dovedește că inculpatul ar fi făcut aceasta cu intențiunea de a afla vre un secret politic său particular al prefectului, așa că indiscre-

țiunea lui a fost călăuzită numai de curiositatea de a ști mai curînd în ce stare se află boala Principelui moștenitor; că prin urmare și din aceste două puncte de vedere faptul inculpatului Praun nu poate fi considerat ca penal;

Vedînd în afară de acestea că art. 156 c. p. pedepsește pe acela care va suprima său va deschide corespondența încredințată la poștă, că în specia de față pe de o parte telegrama fusese dată la destinație de și nu se eliberase recepisa de primire, pentru că fusese încredințată ca de obicei sergentului V. Moraru care staționa la poarta casei de locuință a prefectului, iar chitanța a fost semnată de către inculpat iarăși după obiceiul ce se stabilise de a se iscăli de orî-ce agent a forței publice cu știință de carte; Că legea telegrafo-poștală nu prescrie în ce formă anume să se facă predările telegramelor și scrisorilor mulțumindu-se cu impunerea răspunderii de înmănare în persoana factorului poștal (art. 74 din regulament de aplicare a legii teleg.-poștale din 29 Iulie 1880); iar pe de altă parte, telegrama a fost numai boțită și în atare stare prezentată la oficiul telegrafic, iar nu deschisă nici desființată său suprimată după cum cere art. 156 spre a se putea imputa violarea secretului corespondenței; Că așa fiind și din acest punct de vedere faptul inculpatului nu cade sub prevederile art. 156 c. pen.

Pentru aceste motive redactate de d-l Președinte Em. Cernătescu în puterea art. 10 și 187 p. p. și

În unire cu concluziunile d-lui Procuror

În majoritate,

Achită pe Nicolai Praun etc.

(ss) Em. Cernătescu, I. M. Gavrilescu.

(ss) p. Greșier P. H. Bălăgescu.

OPINIUNE

Difer de opiniunea majorității și sunt de părere că Nicolai Praun este culpabil pentru faptul prevăzut de art. 156 c. p., pe motiv că acest articol declară că: «orî-ce supresiuni, orî-ce deschidere de scrisori încredințate la poștă făcută său înlesnită de ver un funcționar său agent al guvernului orî al administrației poștelor se va pedepsi cu închisoare până la doi ani și cu amenda de la 50 până la 500 lei»;

Considerînd că acest articol numără pe lângă funcționarii și agenții administrației poștelor și pe cea a guvernului, că prin urmare legea prevede culpabil pe orî-ce funcționar public care violează secretul scrisorilor;

Considerînd că dacă legiuitorul prin legea din 22 Martie 1880 pune în datorire personalului telegrafo-poștal de orî-ce grad a păstra secretul telegramelor și corespondențelor poștale sub penalitatea prescrisă de art. 81 și 82 din această lege și a art. 156 c. p., din aceasta nu rezultă că cei l'alți funcționari publici sunt excluși, căci legea din 22 Martie 1880 se ocupă numai cu funcționarii poștelor și art. 156 c. p. prevede pe aceștia dar tot odată și pe cei l'alți funcționari publici, și nici se poate interpreta că legiuitorul a înțeles sub funcționarii său agenții guvernului pe acei care fac parte din diferite societăți de transport fie pe apă, fie pe uscat, căci atunci ar fi pasibil de penalitatea prevăzută de art. 156 c. p. nu numai funcționarii poștelor dar și a căilor ferate și celor l'alte societăți de transport, serviciu cu totul deosebite de serviciul poștelor și prin urmare ar fi chiar așa în contra-zicere cu ideea că art. 156 c. p. prevede numai pe funcționarii poștelor;

Considerând că de și art. 156 se găsește sub rubrica «abus de putere în contra particularilor» și deși telegrama era oficială, totuși faptul comis de N. Praun este un delict comis contra unui particular pe motiv că telegrama a fost adusă la domiciliul particular al d-lui V. Caligari, deși era adresată prefectului V. Caligari, căci inculpatul înainte de a deschide telegrama nu știa conținutul ei, și numai o întâmplare a fost că acea telegramă să fie oficială, în ori-ce cas nu pare a fi verisimilă susținerea lui că s'a uitat prin zare, și a citit cuvântul «Ferdinand» și că din aceasta a conchis că se referă la boala A. S. R. Prințului Ferdinand, căci poșta ia toate precauțiunile, ca telegramele să nu se poată celi pe din afară, și tot odată inculpatul n'a probat aceasta; În ce privește punctele susținute de d-l Procuror, că telegrama nu a fost deschisă, și că nu există intențiunea frauduloasă și nici prejudiciu, cred că legea nu cere numai de cât o deschidere în așa mod încât să rupă coperta, ci ajunge numai dacă se întrebuițează mijloace de aceea pentru a viola secretul scrisorii, că nu faptul că se rupe coperta, ci faptul că se violează secretul scrisorii este elementul penal prevăzut de art. 156 c. p. fără ca legea să ia în considerație modul cum s'a deschis scrisoarea, dacă s'a rupt coperta sau nu, dacă această violare a secretului scrisorii, a adus prejudiciu sau nu. În fine faptul că poșta dă după art. 74 din regulamentul de aplicare a legii telegrafo-poștale din 29 Iulie 1880, scrisorile factorului poștal pe răspunderea ei, ca ele să se înmâneze persoanei în drept, aceasta nu însemnează că poșta prin faptul că a remis scrisoarea în mâinile factorului poștal, se descarcă de ori-ce răspundere față de adresat, ci scrisoarea rămâne încă încredințată poștei într-un cât nu i se eliberează chitanță de primire și poșta răspunde în asemenea cas față de adresat iar factorul față de poșta.

Pentru aceste motive sunt pentru condamnarea lui Nicolai Praun.

Supleant (ss) St. Ciuntu.

Cheltueile de judecată

Mulți împlicinați când își propun ca să exercite o acțiune pentru a-și valorifica prin justiție un drept al lor uzurpat, esită din cauza cheltuelilor mari ce sunt siliți să facă și a derisoriilor cheltueli de judecată ce li se poate acorda.

Art. 146 din procedura civilă prescrie:

Cheltuelile de judecată se vor compune:

a) Din taxele de judecată.

Iată o dispozițiune a legii clară și precisă, în virtutea căreia ori-cine are dreptul să ceară și să obțină indemnizare mai întei de taxele ce a prestat cu ocaziunea introducerii procesului, și nu credem că este o cestiune de apreciere, nici în plus nici în minus, atunci când legile definesc modul de indemnizare și quantumul taxelor.

Art. 41 din legea timbrului prescrie că valoarea timbrului întrebuițat de fie-care parte în cursul vre unui proces se va coprinde în cheltuelile de instanță, și partea care s'a condamnat va fi obligată a plăti toate aceste cheltueli.

Art. 21 No. 6 din aceeași lege, combinat cu art. 1 din legea timbrului din 19 Martie 1884, exige pentru contestațiunii, timbre și taxă, 70 lei.

Care sunt taxele și timbrele pe care legea de procedură civilă și legea timbrului ordonă să fie plătite testatorului de partea condamnată?

Inverdat cei 70 lei pe care acele legi le-a cerut să

le presteze când a introdus contestațiunea și care nu se poate diminua, după înțelesul citatelor texte de lege.

Unul din cei mai distinși magistrați ai Curții noastre supreme, în disertațiunea având de obiect «Sentimentul Legalității» și publicată în *Dreptul* No. 54/91, ne învață:

«Respectul Legalității»

«Iată două cuvinte cari, ori de câte ori e vorba de «o lege clară, precisă, o lege care n'are trebuință nici de comentariu, nici de complement, resună poate în destul de bine, datorita judecătorului, calea ce are de urmat: să aplice legea».

Un alt magistrat, și din cei mai buni al instanțelor noastre de fond, în articolul intitulat: *Cheltueile de Judecată*, publicat tot în *Dreptul* No. 37/92 scrie următoarele.

«O cestiune care privește atât principiile de justiție și echitate ce trebuiesc a călăuzi pe judecătorii în liti-giile de ori-ce natură ce li se deferesc, cât și principiile de ordine publică, bine înțeles care cer ca judecata uzând de prerogativele sale legale, trebuie a face să curme sistemul pornirii de rea credință a unei acțiuni e aceea a cheltuelilor de judecată. Unele persoane, a căror sentiment împărtășesc pe deplin, se revoltă în contra parcimonioasei sume ce se încuvințează în genere părții câștigătoare ca cheltueli de judecată. Fie-căruia după faptele sale, zice înțeleptul; «să exercităm dacă în sarcina judecătorului trebuiesc într'un mod exclusiv acest rezultat prejudiciabil întereselor justiției, etc.

«Conchid dar că partea îndreptățită printr'o judecată de vroeste a fi despăgubită într'un mod integral de cheltueile ce a fost nevoită a face pentru a se apăra în contra abuzului ce s'a făcut, față cu densusul, ce legea dă ori-cărei persoane de a se îndrepta justiției pentru satisfacerea pretențiunilor sale (art. 66 pr. c.) trebuiesc pe de o parte a se supune exigențelor legii, iar pe de alta a administra proba iligimității celui care a intentat acțiunea. Numai după o încercare stăruitoare din partea celor interesați a se supune acestor două cerințe se va putea stabili dacă din cauza violării datorilor profesionale ale corporilor judecătorești se aduce necurmat atingere principiului de eternă justiție: *sum cuique tribuere*.

Îndeplinirea exigențelor la care se raportă acest distins magistrat, este după cum o spune în corpul articolului de a se forma o listă de cheltueli ce se pretind în justiție, evident când acele cheltueli sunt multiple, (art. 147 pr. civ.). Când însă e vorba numai de taxele prestate, lista este chiar textul legii; ast-fel art. 21 al. 6 combinat cu art 1 din legea timbrului exige o taxă de 70 lei, pentru aceasta nu trebuie listă, taxele sunt fixate de lege, și cu toate acestea există o sentință a onor. Tribunal Ilfov, secția de Notariat cu No. 108/97, prin care s'a acordat părții câștigătoare și *contestatoare*, 50 lei cheltueli de judecată, în minus deci cu 20 lei din suma ce el a trebuit să presteze numai ca taxe de timbru pentru ca să-și poată exercita dreptul contra adversarului său.

Iar ca exemplu de cheltueli acordate mai mult de cât cele prestate, voi cita cartea de judecată a judecătoriei ocolului 5 Bucuresei cu No. 2709/96 care a acordat 150 lei cheltueli de judecată reclamantului care nu ar fi putut exhiba de cât următoarea listă de cheltueli; 50 lei plata esptului fixată prin jurnalul de la 9

Noembrie 1896, plus 10 lei timbru, și transport la fața

locului. In acest din urmă cas credem că cifra acordată a fost exagerată în favoarea câştigătorului, afară numai dacă judecătorul n'a ținut seamă de străgăniurile și perderile de timp ce ar fi întâmpinat partea câştigătoare, în care cas nu a făcut rău de i a acordat aceste cheltueli de judecată, în care probabil intră în desdaunarea străgăniurilor.

Afară de cheltuelile ce o parte este ținută a face cu timbre și taxe de portare, mai este și plata avocatului, care de multe ori este cheltuiala cea mai mare a unui proces. Ei bine! ține vre o dată seamă instanțele noastre judecătorești de toate aceste cheltueli?

In cele mai multe cazuri, am putea zice chiar în aproape unanimitatea casurilor, nu se ține seamă de aceasta. Înțelegem întru cât-va în procesele mari, în care partea care câștigă mult, are de unde plăti avocatul, dar în cauzele mici, în care partea câștigătoare trebuie ca dintr'un câștig mic să plătească și pe avocat, cu ce se mai alege densa din câștig?

Nu mai pentru că în foarte multe casuri partea câștigătoare nu se alege cu nimic, s'a născut zicătoarea care grăește că: „Mai bine o împăcare strâmbă de cât o judecată dreaptă».

Credem dar că magistrații noștri însărcinați cu această nobilă misiune de a distribui justiția, vor căuta pe viitor să cumpănească cât mai bine cheltuelile de judecată ce acordă părții câștigătoare, așa ca cel ce câștigă în justiție să nu-și vadă dreptul său redus cu totul prin cheltuelile ce a făcut spre a-și obține acest drept.

I. B. C.

CRONICA JUDECATOREASCA

Unul din avocații tineri ai baroului bucureștean, acela care a speriat magistratura prin profunda știință cuprinsă în.... cărțile numeroase pe cari cu fală le înșiră împrejurul său când pledează, a început să se ia la ceartă și cu morții când aceștia nu sunt de savanta sa părere.

Ast-fel, mai acum câte-va luni, având un proces la Curtea de apel din București, i s'a cerut să depună concluziuni scrise; dinsul făcând concluziunile și arătând cari sunt autorii ce vin în favoarea tezei sale, ajunge și la răposatul Laurent care, — ce lipsă de tact din partea acestui profesor belgian, — și-a permis să nu susțină în cartea sa de drept civil, părerile ce cu mulți ani în urmă avea să susțină, pentru trebuințele cauzei, tînărul nostru avocat-biblioteca.

Dar a pățit-o Laurent, căci tînărul nostru l'a zdrobit mai rău de cum don Quichotte a zdrobit morile de vânt cu cari s'a răboit. Ascultați și vedeți cum a fost de turtit Laurent; copiem *ad litteram* din concluziunile tinerei noastre bibliotecă ambulante:

«Rămâne d-l Laurent:

«Mi-a repugnat în tot-d'auna să urmăresc toate evoluțiunile, contra-zicerile și câte-odată eresiele acestei «reducțiuni a lui Dalloz.

«Nu voi căuta dar de loc a explica ori combata «rerea lui, — de alt-fel cum am văzut izolată»....

Cum însă aceste concluziuni trebuiau să fie semnate și de un alt avocat, tînărul nostru a avut grija ca să se vadă că sunt opera sa, să adauge la finele concluziunilor: „Pentru toate aceste considerațiuni redactate de d-l avocat X...» și X... semnează.

«Ei, vă place? Să mai poartească Laurent să combată,

prin anticipație, pre X... al nostru, căci o vedea el. Și-a găsit Laurent ac de cojocul lui.

Și când te gândești ce puțin generos a fost Laurent cu X... al nostru! Nică n'a așteptat ca X... să crească, ci l'a combătut pe când era încă cu pantalonii crăpați la spate și cu nasul garnisit din cauza lipsirei batistei! Să combați geniele când sunt încă în fașe și apoi să n'ai curajul să aștepti să crească ca să-ți răspundă, și să te grăbești să mori ca să scapi de răspundere! Așa a procedat Laurent cu *ixulețul* nostru, și bine a făcut iubitul nostru *ixuleț* de n'a lăsat în pace, nici mort, pe acel Laurent!

Înainte X..., nu te lăsa. Din înălțimea colosalei tale bibliotecă pe care n'ai avut încă timpul să o răsfoești dar pe care o transporti pe la toate instanțele judecătorești, aruncă-ți fulgerile și trăsnește pe toți nesocotiții ce, din gelosia, nu vor să recunoască că ești un geniu!

* * *

O divorțată voind să cedeze drepturile sale din actul dotal unei alte persoane, care să urmărească restituirea dotei de la fostul ei soț, se prezintă zilele trecute, la tribunalul de notariat, împreună cu cesionarul, spre a autentifica cesiunea; acolo este urmărită de fostul său soț, care având poate cuvinte temeinice să lămurească că cesionarul stă în strinse relațiuni de dragoste cu fosta sa soție, începe a le adresa fel de fel de grațiosități *oborene* și *surugiești*, și termină adresându-se fostei sale soții: «Fă nerușinat-o, o să rămâi pe drumuri, căci după ce ai *ipotecat* tot din casă, până și cerceii din ureche, ca să înțolești pe golulul ăsta, acum ai *ipotecat* și foia de zestrel»

* * *

Mai acum cât-va timp, d-na X., una din cele mai gentile artiste ale teatrului național, a cumpărat o casă în București, pe un preț oare-care, de la un arhitect său constructor de case; cum casa, de și nouă, însă crăpase peste tot, vânzătorul avusese grijă să facă reparațiuni superficiale, un fel de sulimeneală, ast-fel ca imobilul să se prezinte subț cele mai favorabile condițiuni de soliditate și frumusețe. Puțin după ce d-na X... a cumpărat-o, casa a început să crape pretutindeni, amenințând chiar de a cădea, ast-fel că d-na X., s'a văzut nevoită să cheme în judecată pe vânzător, cerând resilierea vânzării și daune-interese. La Tribunal d-na X... nu a putut obține resilierea vânzării însă a câștigat 7000 de lei daune, la cari a fost condamnat vânzătorul.

Atât d-na X., cât și vânzătorul au făcut apel. La Curte, vânzătorul era asistat de d-l avocat Y., unul din cei mai erudiți membrii ai baroului bucureștean și foarte cunoscut prin modul său de a nu menagia nici pe magistrați, nici pe colegii săi din barou, nici chiar pe clienți.

D-l avocat Y... în pledoaria d-sale adresându-se Curții, între altele, a dat și următorul argument: «Cum, «d-lor magistrați, nu credeți d-voastră că e prea mult «7000 de lei pentru o crăpătură ascunsă a d-nei X...? «Prea e scump...»

La aceste cuvinte avocatul Z... unul din cei mai de spirit membrii ai baroului, șoptește colegului său: «Scump dar face».